

A feltámadás jelentősége

Lekció: Ézs 65,17-25/Textus: 1Kor 15,12-28

2016. július 17.

Tavaszi eleje óta Pál apostolnak a Korintusi gyülekezethez írt első levelét olvassuk, s azt vizsgáljuk, milyen kérdésekkel és kihívásokkal szembesült ez a nagyvárosi gyülekezet, amelyet az apostol alapított missziói útja során. Ezeket a kérdéseket és kihívásokat a kor kultúrája határozza meg, ugyanúgy, ahogyan bennünket is formál és alakít a kor, a kultúra, amiben élünk. Sok kérdést vett már végig a levélben az apostol, míg a ma olvasott 15. fejezetben egy utolsó nagy témához érkezik el: a feltámadás kérdéséhez, úgy, ahogyan ez akkor és ott a korinthusi gyülekezetet érintette.

Ezen a bibliai szakaszon gondolkodtam már egy ideje, amikor a gyülekezeti táborból hazafelé utazva, már közel a házunkhoz bekapcsoltam a rádiót, és ott felhangzott a dal:

Képzeld el azt, képzeld el újra!

A hetedik napon szólít az Úr.

Na, Ember fia van-e kedved?

Mert ha igen, akkor tervezzük újra!

Képzeld el másképp, hogy a földi lét

minden embernek egyforma!

Nincsen több pénz, nincsen több fegyver,

miből templom épülne újra.

Ébredj fel, gyere!

Mindenki velünk jön.

Ébredj és gyere!

A múlt majd elköszön.

Ébredj fel, gyere!

Mindenki velünk jön.

Ébredj és kész!

(Ocho-macho)

Ott ültem az autóban, ki se szálltam, végig akartam hallgatni. Miről szól ez a dal? Arról, hogy képzeld el egy új világot, amire egyszer csak felébredsz, amiben nincs háború, betegség, gyűlölet, halál. Álmodhatsz erről. De ott csengett azonnal a szívemben, és ott lehet mindannyiunk szívében: a keresztény reménység éppen erről szól. Már a lekióban az Ézsaiás könyvéből felolvasott prófécia is erről beszél, ezt imádkoztuk: lesz egy új világ, ahol nincsen betegség, ahol a csecsemők nem halnak meg, ahol az öregek élvezik mindazt, amit létrehoztak, ahol béke és teljesség van.

Kérdés az, hogy mindez valóság, vagy pedig csak egy örök vágy a mindenkori ember szívében, amit kivetít, amiről álmodik?

Alapjában minden kor, minden politikai berendeződés, minden diktatúra és minden utópia ezt az álmot célozza meg. Egy jobb világot. Olyat, amiben nincsen, vagy legalábbis a mostaninál kevesebb az erőszak, a háború, a gyűlölet, a szegénység, a betegség. A modern világ is ezt tűzte ki a céljául. Egy ideig hitték sokan, hogy majd a technika, a tudomány fejlődésével beköszönthet ez a kor. Ma már mindenki számára nyilvánvaló, hogy ilyen módon nem köszönt be ez a kor. Álom maradt megint. Mindig csak álom.

A kérdés az, hogy vajon bennünk, keresztényekben mi él ezzel az álommal, ezzel a vágyakozással kapcsolatban? Mert Isten beszél erről az új világról. Tudsz erre valóságként tekinteni? Tudod látni magad előtt, hogy amilyen valóságosan most itt vagyunk, körbenézünk, és látjuk a színeket, halljuk a gyerekek hangját az előtérből; kilépve a templomból érezzük a szél simogatását, vagy éppen az esőt, amint permetez ránk, máskor meg a Nap melegét; amilyen valóságosan kóstoljuk az ételt, érezzük az ízeket; amilyen valóságosan átéljük, amikor megölelünk valakit, akit szeretünk, amint hozzánk ér – tudod látni magad előtt, hogy ugyanilyen valóságosan lesz majd egy nap, lesz egy új világ, amiben mindaz, ami itt jó, kiteljesedik, és mindaz, ami itt fájdalmas és rossz, az eltűnik? Igaz-e ez? Biztos reménységünk lehet efelől? Vagy csak egy álom ez, az emberiség örök álma és vágya, amiről dalokat ír?

Pál apostol a ma olvasott szakaszban azt mondja, hogy **Jézus Krisztus feltámadásának a jelentősége éppen az, hogy ami az emberek szívében sokszor csak egy álom, az valójában a valóság, ami érkezik hozzánk.** Egy napon valósággá lesz mindez. Kérdés, hogy hihetjük-e, hisszük-e, hiszed-e, hogy Jézus feltámadása ennek az új valóságnak, ennek az új világnak a kezdete?

Három gondolatban fogjuk ezt körbejárni:

1. Ha Jézus feltámadása ennek az új világnak a kezdete, akkor az első kérdés, hogy mi a feltámadás és mi nem a feltámadás?
2. Mivel a korinthusiak nem hiszik mindezt, nézzük meg, mi a következménye annak, ha nem hisszük a feltámadást!
3. Mi következik abból, ha hisszük a feltámadást?

1. Mi a feltámadás és mi nem a feltámadás?

A15. fejezet első verseiben Pál apostol a korintusi gyülekezet elé tárja az Evangéliumot, amit röviden így summáz: *„Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint..., eltemették, és feltámadt a harmadik napon az Írások szerint”* (v.4). Ez az örömhír szíve, lényege. Ezt hirdette akkor is, amikor korábban náluk járt. Jézus Krisztus, Isten Fia eljött, meghalt a mi bűneinkért, de feltámadt, és mindez az Írások szerint történt így: tehát mindebben az teljesedett be, amit Isten korábban megmondott már. Miért hozza elő most még egyszer ugyanezt a témát az apostol? Azért, mert érzékeli, hogy ez az a pont, ahol az örömhír, az Evangélium kihívást jelent a korinthusi gyülekezet egyes tagjai számára. Így kezdi a 12. versben: *„Ha pedig mi azt hirdetjük Krisztusról, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nem támadnak fel a halottak?”* Figyeljük meg: nem az ellen tiltakoznak némelyek, hogy Krisztus feltámadt a halálból. Valószínűleg sohasem feszültek volna ellene ennek a kijelentésnek. Ezt hiszik és vallják. Nem is erről akarja most az apostol meggyőzni őket. Nem ez a téma, nem ez a tét. A tét az, hogy a halottak úgy általánosságban feltámadnak-e? Pál apostol határozottan mondja, hogy amennyiben Krisztus feltámadt, akkor a halottak mind feltámadnak. De mi a korinthusi álláspont vajon, amit Pál fontosnak tart korrigálni? Miért kell az apostolnak ezzel foglalkozni?

A korabeli pogány világban, ahonnan a gyülekezet nagy része Jézus követőjévé lett, a feltámadás fogalma lényegében nem létezett. Nem volt még csak hasonló sem a gondolkodásukban, amihez ezt a fogalmat, képet kapcsolhatták volna. (NT Wright, Paul for Everyone, 1 Corinthians, 209). A görög-római pogányság egyébként sem helyezett nagy hangsúlyt egy boldog túlvilági élet lehetőségére. A vallást inkább a jelen áldásaiért, jótéteményeiért, a biztonságért, a jelenben megtapasztalható egészségért gyakorolták. (Witherington, Conflict and Community in Corinth, 293). Nyilván a hellén világban felvetődött valamiféle elgondolás arról, hogy a lélek, mint örökkévaló szubsztancia valahogy tovább fog élni, és így messzebbre, valamiféle túlvilág felé mutat. De ebbe a homályos sejtésbe nem fért bele az, amit Pál apostol hirdetett, hogy akik meghaltak, azok valóságosan, testben feltámadnak. Egyszerűen nem volt hova illeszteni ezt a gondolatot. Éppen ezért valószínűleg még csak nem is vágyakoztak erre. Mert ami ennyire idegen, amit ennyire nincs hova kötni, semmivel sem összeegyeztethető, semmibe sem illeszthető, amit korábban gondoltak vagy hittek, az nem befogadható, afelé csak úgy spontán nem születik vágyakozás.

Mi történik ilyenkor? Hogyan reagál az ember, aki így él, így gondolkodik, s egyszer csak valaki meghirdeti az Evangéliumot, mely szerint Krisztus feltámadt a halálból? Két lehetőség van. Vagy az Evangélium fordítja fel teljesen a korábbi világképet, és lesz a feltámadás sarkalatos ponttá; vagy pedig azt történik, ami a korinthusi gyülekezetben: nem hagyják a világképüket felforgatni, hanem az Evangéliumot próbálják addig nyesegetni, addig alakítani, míg végül mégiscsak beilleszthetővé válik a korábbi gondolkodásmódba. De ehhez ezen a ponton például ki kell mondani: „nem, a halottak nem támad-

nak fel. Mi ezt továbbra sem gondoljuk és továbbra sem hisszük.” Vagyis azt az üzenetet, amit az Evangélium hordoz, ami nagyon vad, nagyon radikális, ami nagyon-nagyon újat, nagyon mást mond, azt megpróbálják „megszelídíteni”, beilleszteni abba, amit el tudnak hinni. Ez történik a korinthusiakkal, és ez történik velünk! Különösen egy olyan világban, ahol egyébként is hozzászoktunk ahhoz, hogy mindenből választunk, mindent magunk képére alakítunk, mi magunk összerakjuk, ami nekünk tetszik. Mint az étkezésnél a svédasztalról, úgy válogat az ember a hit igazságai között is. A Bibliából van, amit elfogad, van, amiben bizonytalan, van, amit nem fogad el. A bűnbocsánatra szükségem van, azt elhiszem. A feltámadás? Az bizonytalan. Testben való feltámadás? No hát az pedig bizonyosan nem! Így gondolkodik a mai ember.

Mi a feltámadás és mi nem a feltámadás? A kérdést azért hasznos nekünk így feltenni, mert számos gondolat, elképzelés, érzés lehet bennünk, amikor keresztény gyülekezetként közösen megvalljuk újra és újra az Apostoli hitvallásban, hogy „hiszem a test feltámadását és az örök életet.” Közösen mondjuk ugyanezt a hitvallást, ugyanezekkel a szavakkal, de hogy ki mit gondol a szíve mélyén, kiben milyen érzések és elképzelések élnek belül, amikor mondja mindezt, az nem látszik, nem hallatszik. A tapasztalatom az, hogy a szóval mondott hitvallás és a szívekben élő elgondolás között sokszor nagy távolság és nagy különbség van.

Te vajon mit gondolsz, amikor azt mondod: „hiszem a test feltámadását és az örök életet”? Vagy ha nem keresztényként vagy itt, és nem vallod ezt a hitvallást, mit gondolsz az eljövendőről, a túlvilágról?

„Hiszem a test feltámadását” – mondják a keresztények, de belül sokakban ez azt jelenti: tudom, remélem, és valamennyi vigasztalással tölt el, amikor ránézek a gyermekeimre és az unokáimra, hogy nem fognak elfelejteni. Sőt, ezen túl, ott vagyok, ott leszek a génjeikben, biológiai értelemben nyomomon követhető leszek bennük, sőt lelki, spirituális értelemben is hatással vagyok rájuk. Valamilyen módon tovább élek bennük. Hiszem az örök életet...

„Hiszem a test feltámadását” – mondod, és valójában az van benned: a lélek az, ami halhatatlan, és ez a halhatatlan lélek nem tud mást tenni, mint halhatatlanul tovább menni valahova, valami időtlen, testetlen, fájdalom nélküli világba, nevezhetjük ezt akár mennyországnak, és valami angyalokéhoz hasonló létben, talán valami örök imádásban fogunk létezni. Hiszem az örök életet...

„Hiszem a test feltámadását” – mint ahogy egyre többen hiszik, nem olyan nehéz ezt hinni, hogy több életünk, több lehetőségünk van. Hiszem, hogy a lelkem valamilyen módon akár még vissza is tér ebbe a világba, egy másik testben; sőt, még jeleit is érzékelem ennek egy-egy megmagyarázhatatlan emléken, családi hasonlóságban. Sokan segítenek is abban, hogy ezeket így értelmezem, így higgyek és gondolkodjak. Nem tudom pontosan, hogy van ez, de valami ilyesmit gondolok, amikor azt mondom: hiszem a test feltámadását és az örök életet.

„Hiszem a test feltámadását” - mondom, de gyorsan hozzá is teszem: nem hiszem azt, hogy ez az én testem, valóságom tovább fog élni, mint ez a test, mint ez az "én". De hiszem, hogy visszatérek valami nagy körforgásba, a létezés alapjaiba, valamibe, ami most még felfoghatatlan... Valami ilyet hiszek: hiszem a feltámadást, hiszem az örök életet...

Mennyi ilyen "áthallásunk" lehet még! Mondod, hogy hiszed a test feltámadását, de közben egész más értesz alatta. A legnagyobb tisztelettel kell mondanom, hogy ha ilyen és ezekhez hasonló "áthallásokat" hiszel; hogyha ilyen és ehhez hasonló gondolataid, elképzeléseid, sejtéseid vannak, akkor bármit mondasz a száddal, a "test feltámadását" nem hiszed! És ha mindeközben kereszténynek, Jézus követőjének, az Evangélium, az örömhír részesének vallod magad, akkor pontosan abban a helyzetben vagy, mint némelyek Korinthusban: *„Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a*

halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nem támadnak fel a halottak?" Hogyan gondolhatjátok, hogy nem támadtok fel Krisztussal együtt egy valóságos testben? Vagy hogyan lehetséges, mondja Pál a gyülekezetnek, hogy Krisztus feltámadását hiszitek (hinni vélitek), ha nem látjátok, hogy mi annak a jelentősége?

2. Mi a következménye annak, ha nem hiszünk a feltámadást?

Pál apostol éles logikával, kíméletlen következetességgel mutat rá, hogy mennyire bizonytalan alapra épít az, aki úgy próbál Krisztus követője, és népe részese lenni, hogy közben azt gondolja, a halottak feltámadására nézve nyugodtan választhat különutas véleményt. Ez retorikai értelemben a legerőteljesebb szakasza a Korinthusi levélnek.

„Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nem támadnak fel a halottak?"

Mert ha a halottak nem támadnak fel, azaz, ha csak az emlékeinkben, vagy a génjeinkben élnek tovább, akkor a názáreti Jézus is csak az emlékeinkben él? Csak a tanításában él Jézus, ti ezt hiszitek? Annyi az ő valósága ma, hogy nem feledkeztünk el arról, amit tanított, mert kétezer éve le van írva és olvashatjuk? (Sokak szerint igen!). Vagy ha a halottak nem támadnak fel, csak visszatérnek valami örök körforgásba, Jézussal is ez lett? Megszűnt létezni, mint Jézus a Krisztus, és beleolvadt valamiféle megfoghatatlan isteni nagy világlélekbe? De akkor miért mondjuk, hogy feltámadt? Ha a halottak nem támadnak fel, Krisztus sem támadt fel!

Nem tudod egyszerre vallani mindazt, amit a feltámadás alatt te áthallásokkal értesz, és közben azt, hogy Krisztus valóban feltámadt a halálból. Ez nem megy együtt.

De ha Krisztus nem támadt fel, (követtek, engem? - kérdezi Pál), akkor nem csak a mi igehirdetésünk üres és értelmetlen, de a ti hitetek is az. Valójában mit hisztek, ha Krisztus nem támadt fel a halálból? Merthogy nem hiszitek, hogy a halottak feltámadnak. Azaz nem hiszed, Krisztus követőjeként, hogy te magad feltámadsz egy új testi valóságban. De akkor mit hiszel? És mire jó az a hit? Mert ha Krisztus nem támadt fel a halálból, mondja Pál, az csak a kisebb dolog, hogy én hazudtam nektek, amikor ott jártam, és azt az evangéliumot hirdettem. A nagyobb baj, hogy akkor még a bűneitekben vagytok! Akkor nincs megváltás! Hiszen ha Krisztus nem támadt fel a halálból, akkor a keresztre feszítés nem más, mint egy kudarcot vallott Messiás nyomorúságos vége. Ha a halottak nem támadnak fel, akkor Krisztus nem támadt fel. Ha Krisztus nem támadt fel, akkor miről szól az Ő kereszten való halála? Akkor az totális kudarc! Akkor az nem volt váltságshalál a bűneitekért! Akkor nincsenek elrendezve a bűneitek Isten előtt! Akkor nincs rendezve az Istennel való kapcsolatotok! Továbbá, akkor lényegében semmi sem változott meg, sem a világban, sem bennetek, akkor minden ugyanúgy maradt. Akkor ez a világ ugyanolyan maradt, mint eddig volt, csak egy fantasztikus nagyszerű ember meghalt, ugyanúgy, mint ahogy sok-sok ezer fantasztikus nagyszerű ember meghalt a történelem folyamán! Megváltozott valami a világban? Nem! Megváltozott valami bennetek? Nem! Ugyanazok vagytok és minden ugyanúgy maradt.

Értsétek meg: ha bármi szelídített változatot akartok érteni a "hiszem a test feltámadását" alatt, vagy egyszerűen csak nem tudjátok hinni, hogy a keresztény Evangélium szíve ez, hogy a halottak testben feltámadnak - valójában semmitek sem marad. Akkor semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok. Sőt, akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban (a benne való hitben, hívőként) hunytak el. Akkor mire volt jó hinni, mi ennek az egésznek a haszna, az értelme, ha nem hoz el semmi végső változást a világ rendjében, az ember jövőjében? Ha nem hiszitek, hogy a halottak feltámadnak, akkor nem marad más, mint vágyakozás és álmodozás. Akkor nem marad más, mint hogy kapcsoljátok be a rádiót, tegyetek be egy CD-t, menjetek el egy színházba és hallgassatok meg valami olyan művészeti

alkotást, ami arra az egy-két-három percre, órára elétek varázsolja a szép új világot, és legalább abban az egy-két-három percben, órában álmodhattok valamiről, ami valójában nincs. Ha Krisztus nem támadt fel, akkor ennyi marad: hallgasd, csápold, énekeld, képzel...

Képzeld el azt, képzel el újra!

A hetedik napon szólít az Úr.

Na, Ember fia van-e kedved?

Mert ha igen, akkor tervezzük újra!

Képzeld el másképp, hogy a földi lét

minden embernek egyforma!

Nincsen több pénz, nincsen több fegyver,

miből templom épülne újra.

Ébredj fel, gyere!

Mindenki velünk jön.

Ébredj és gyere!

A múlt majd elköszön.

Ébredj fel, gyere!

Mindenki velünk jön.

Ébredj és kész!

Egy pillanatra megnyugodhatsz, zaklatott lelked megpihenhet ebben, aztán ki kell lépni belőle, mert-hogy különben ez csak egy álom, ez nincs.

Pál evvel summázza: „*Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.*” Ha nem hiszed a feltámadást (keresztényként!), akkor a következmény: minden embernél nyomorultabbak vagyunk! Mert a legnagyobb reménységről derül ki, hogy nem reménység.

Pál végigvezeti ezt a gondolatot, majd ezt mondja (és igazán ezt most kiabálnom kellene, mint ahogyan szerintem Pál is tette, legalábbis a leveléből így olvasom): „*Ámde Krisztus feltámadt a halálból, mint az elhunytak első zsengeje.*” Itt már nem magyaráz, itt hirdet: Krisztus feltámadt a halálból, mint az elhunytak zsengeje! És mivel Krisztus feltámadt a halálból, minden mássálett! Lássuk, hogy mi következik ebből!

3. Mi következik abból, ha hisszük a feltámadást?

Először, egy megújult világ ígérete. Egy érv, egy kép, és egy kozmikus látomás az, amit Pál ezek után a korinthusiak elé ad. Mindezzel Jézus Krisztus feltámadásának teljességét, győzelmének minden következményét hozza közel szívünkhöz.

Egy érv: Ádám és Krisztus

„*Mivel ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghaltak, úgy Krisztusban is mindnyájan életre kelnek.*” Ebben a párhuzamban értjük meg, mi Krisztus feltámadásának igazi jelentősége. Isten jónak teremtette a világot, nem volt benne bűn és erőszak, gyűlölet és háború, igazságtalanság és elnyomás, fájdalom, házassági probléma, hűtlenség, válás, testvérgyűlölet, betegség és halál. De az első ember, Ádám, akinek Istent kellett volna képviselnie ebben az élettel, szépséggel teli világban, Isten ellen fordult. Elszakította magát tőle, az élet forrásától, és így nemcsak az ő életében, hanem az egész teremtett világban megjelent a bűn, a rombolás, a szenvedés és a halál. De azt mondja Pál: ahogyan egyetlen ember, Ádám által jött be a halál, nézzétek: szintén egyetlen emberben, Isten Fiában, aki emberré lett, Krisztusban, az ő feltámadásában Isten győzelmet szerzett a bűn és a halál felett. Ahogy mindannyian ott voltunk, titokzatos módon az elsőben, Ádámban, mint összülőben, úgy ott lehetünk mindannyian a másodikban, Krisztusban, és részesei lehetünk ennek az új életnek. Mindezt egy képpel hozza közel az apostol.

Egy kép: Krisztus a zsenge

„... első zsengeként támadt fel Krisztus...” Az első hajtást, Krisztust, a zsenget, Isten rendje szerint, követi majd a többi. Most Krisztus támadt fel, de ez nem állhat, nem létezhet magában. Nem lehet Krisztus feltámadását így önmagában nézni. Tekintsd végig a történetet: milyennek teremtette Isten a világot, hogyan romlott ez el Ádámban, hogyan kezdett Isten győzelmet Krisztusban, amikor feltámasztotta a halálból – de ez csak a zsenge, a történetnek egy pontja, a közepe, azért történt, hogy jöjjön a folytatás! Krisztus feltámadt, és Őt követik majd mindazok, akik Benne vannak, és akik Benne bíznak. Ami Ádámban megromlott, annak helyreállása Krisztusban elkezdődött. Ezért a győzelmi kiáltás: „Ámde Krisztus feltámadt a halálból, mint az elhunytak zsengeje.” A történet elkezdődött, de még nincs vége. A java hátra van! Mi az, aminek első zsengeje Krisztus feltámadása? Mi következik hát? Pál apostol szerint még annál is több, mint csak hogy mi magunk testben feltámadunk. Az apostol egy megújult világról beszél.

Egy látomás: a megújult világ

Isten rendje szerint bontakozik ki a történet, jelenik meg mindaz, ami Krisztus feltámadásában megszületett. Isten idővel Krisztus lába alá veti minden ellenségét, végezetül a halált, és beteljesíti Isten uralmát: „... hogy Isten legyen minden mindenkben.” Ami nem azt jelenti, hogy megszűnik a világnak az anyagi valósága, hanem éppen azt, hogy újjáteremti Isten a világot és ebben a világban Isten uralma lesz teljessé.

Mit jelent ez személyesen? Befejezésül két dolgot szeretnék említeni. Ez válasz a legmélyebb személyes és egzisztenciális kérdéseinkre.

* Először a **vigasztalásban**. Ha ez így van, akkor a bűn és halál hatalma az életünkben legyőzetett; minden megoldatlanságunk, megtörtségünk, a világ minden fájdalma, minden erőszaka, minden nyomorúsága – minden más perspektívába kerül. Az evangéliumi reménység ez: ezt a teljességet, megelégedést, gyógyulást, ezt az új valóságot senki és semmi el nem szakíthatja tőlünk. Ez nem egy álom, hanem valóság – ha Krisztus feltámadt a halálból. Mert ennek a valóságnak az első zsengeje Ő. Mindez Isten népének az öröksége. Azért mondom így, mert nagyon sokan azt mondják: hiszitek, hogy Krisztus feltámadt a halálból - akár azért, mert tényleg a Szentlélek által találkoztatok Vele. De nagy baj, ha nem tudjátok összekötni ezt az eljövendő világ valóságával, mert annyira egyénileg, csak személyesen élitek ezt meg. Azt akarom, hogy lássátok; ezt akarta Pál apostol is, hogy lássuk; hogy ha Krisztus feltámadt a halálból, az egy zsenge. Az a történetnek egy része, és ha az valóság, akkor nem lehet, hogy ne kövesse mindaz, ahogyan Isten Krisztusban újjá teremti a világot. Ha igaz, hogy Krisztus feltámadt a halálból, akkor igaz az is, hogy Benne Isten újjá teremti az egész világot, feltámadnak a halottak, meggyógyul és teljessé lesz az egész teremtettség. Ha az utóbbit nem hiszed, akkor igazán mélyen az első sem hiszed. Vagy ha igen, ha hiszed Krisztus feltámadását, akkor azzal együtt jár mindez. Engedd, hogy a Szentlélek ma az úrvacsorában vigasztaljon ezen keresztül bármiben, ami az életedben van.

* Másodszor: nincs más olyan igazság, vagy olyan történet, amely lehetővé tesz ebben a világban egy **egységes, koherens életet**. A feltámadás és az újjáteremtett világ biztos reménységét olyan koherens módon kapjuk, amiben az emberben lévő mély vágyakozás egy hibátlan, tökéletes világ után nem kerül összeütközésbe azzal az élettel, amit most élünk.

A legtöbb vallás a vágyott tökéletes világot valamilyen idealizált formában kivetíti (visszatérés a nagy körforgásba, sok-sok egyéb elgondolás). Ez pedig együtt jár azzal, hogy a jelenvaló világ a maga testi-anyagi valóságával lenézendő, megvetendő, ha az újba, a lelkibe, az örökbe tartunk. A vallások, amik arról beszélnek, hogy így vagy úgy eljön majd valami végső jó, nem tudják ezt az előrevetítést egyben tartani azzal, hogy ez a mostani világunk jó, élvezhető és élhető világ, mert Isten teremtése. Nagyon sok ember azért utasítja el (tévesen) az örökkévalóságot, mert nagyon szereti az anyagi, testi lét

örömeit és ajándékait: a természetbe kimenni, jókat enni, szeretni, ízlelni, ölelni. Lenézni, megvetni mindezt egy homályos sejtésért, hogy az öröklétben, az angyali karban majd valami lelki valóságban, testetlen, formátlan alakban énekeljünk?

Sok humanista, idealista világgép a másik oldalon azt mondja: ezt a földi életet tegyük jóvá, szervezzük meg, hozzuk el a földi paradicsomot! De ezzel meg az a baj, hogy hiába szervezzük már annyi ideje, csak nem tudjuk elérni ezt a földi boldogságot. És az is baj vele, hogy aki azt tűzi ki célul, azért küzd, abban hisz, hogy ezt a világot majd bármilyen ideológiával jóvá tesszük - az nem tud abban bízni, arra várni, hogy Isten fogja egy napon újjá, jóvá tenni az egészet.

A keresztény hitvallás és reménység azonban, mely szerint Krisztus testben támadt fel, és Isten uralma egy napon egy újjá tett, de anyagi, fizikai világban testet ölt és teljessé lesz - azt jelenti, hogy ebben a földi életben hálával és reménységgel élvezhetjük és munkálhatjuk mindazt, amit Isten adott, és közben radikális reménységgel hisszük, hogy egy napon újjá lesz minden. Nincs még egy olyan világgép, mint az Evangélium, ami egyben tartja számunkra a kettőt: az élet igenlését és az örökkévaló reménységét. Itt élvezhetjük testben mindazt, ami van, mert ez Isten teremtése – ami pedig nincs, ami elvész, ami miatt sírunk olykor, arra ott van a válasz, hogy Isten egy napon újjá teremt és teljessé tesz mindent.

Hiszem a test feltámadását és az örök életet.

Ezért az úrvacsorában most, amikor Jézus Krisztus értünk megtört testének és vérének jegyeit vesszük magunkhoz, akkor nem csak emlékezünk, hanem hisszük, hogy a Szentlélek által jelen van és erősít, táplál. Továbbá azt is hisszük, amikor úrvacsorázunk, amikor magunkhoz vesszük a kenyeret és a bort, mint az úrvacsorának a jegyeit, hogy ez az eljövendő világ nagy ünnepének, Jézus teljes uralma hatalmas ünnepének, a Bárány mennyegzőjének az elővételezése. Előíze annak, amikor Isten újjá teremt a világot, és amikor Jézussal együtt esszük majd ezt a vacsorát. Ezért azt szeretném, arra hívlak most az úrvacsorában, hogy amikor kijössz ide a körbe, amikor megrágod, ízleled, és lenyeled a kenyeret, amikor ízleled és lenyeled a bort, amikor tehát a magad testi, fizikai valóságában kapod Isten ígéreteit, akkor legyen ez benned, jöjj így a jelenlétébe: egy napon a feltámadt, dicsőséges testben, egy feltámadt, újjáteremtett világban újra együtt esszük ezt a vacsorát Jézussal, és mindazokkal, akik benne hunytak el. És ez valóság. Ennek az új világnak és benne az új életnek a garanciája, a pecsétje Isten népében az úrvacsora. Mert Krisztus feltámadt, és mi is feltámadunk! ÁMEN!

(Lovas András)